

Sygn. akt VII K 74/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2018 r

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Urlińska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2018 r.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -

sprawy

R. J. (1) , s. W. i B. zd. K., urodz. (...) w G.

Oskarżonego o to, że:

W dniu 28 września 2017 roku w O. na ul. (...) na drodze publicznej prowadził pojazd m-ki B. o nr rej. (...) pomimo wydanej decyzji Starosty w G. nr WT. (...) (...)2013.JD o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

tj. o przestępstwo z art. 180a kk

I. Oskarżonego **R. J. (1)** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 180 a kk skazuje go na karę 300 (trzystu) stawek dziennych kary grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

II. Na podstawie art. 42§1 a pkt. 1 kk orzeka środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

III. Na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 300 zł.

Sygn. akt VII K 74/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

R. J. (1) posiadał prawo jazdy kategorii B i C o nr (...) wydane w dniu 4 kwietnia 2008r. decyzją Starosty (...). Decyzją tego organu z dnia 28 września 2012r. orzeczono zatrzymanie wymienionemu prawa jazdy.

Decyzją z dnia 15 października 2013r. Starosta (...) orzekł o cofnięciu R. J. (1) uprawnień kategorii B, albowiem wymieniony nie zgłosił się na egzamin państwowy, który miał być przeprowadzony w trybie art. 49 ust. 1 pkt. 2.

(dowód decyzja k. 4 , wyjaśnienia oskarżonego k. 24),

W dniu 27 września 2017r. około godz. 1,55 funkcjonariusze policji w O. przy ulicy (...) zatrzymali do kontroli samochód osobowy marki B. (...). W wyniku tych czynności stwierdzono, iż kierujący pojazdem R. J. (1) nie posiada przy sobie dokumentu prawa jazdy. Ustalono w systemie informatycznym, iż decyzją starosty (...) cofnięto mu uprawnienia kategorii B.

(dowód wyjaśnienia oskarżonego k. 24 zeznania T. Z. k. 9v-10, Ł. W. k. 30v-31,).

Wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Potwierdził, iż wiedział, że ma decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Podkreślił, iż kierował autem, gdyż jego kolega po przebyciu trasy był zmęczony, a chcieli dojechać jak najszybciej do domu. Podał, iż nie przystąpił do egzaminu, gdyż miał problemy rodzinne (k. 24)

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Są ona jasne, szczerze i konsekwentne. Wymieniony nie tylko nie kwestionował swego sprawstwa czy winy, to jeszcze szczerze przyznał, iż wiedział o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami. W ocenie Sądu wskazane przez niego motywy nie podejścia do egzaminu, nie mogą w żaden sposób wpływać na stopień jego winy z uwagi na znaczny upływ czasu od wydania decyzji. Przez tyle lat wymieniony miał wystarczająco dużo czasu oraz możliwości, aby uregulować przedmiotową sytuację.

Za wiarygodne uznano zeznania obu przesłuchanych w sprawie świadków. T. Z. był funkcjonariuszem policji relacjonującym o zdarzeniu z jakim spotkał się w czasie wykonywania swych obowiązków. Jego relacje są powiązane z wyjaśnieniami oskarżonego i decyzją starosty (...).

W ten sam sposób oceniono relacje Ł. W.. Wymieniony jest kolegą oskarżonego i potwierdził okoliczności, w jakich doszło do faktu, kierowania samochodem przez R. J..

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie mogło budzić wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 180a k.k., skoro w okolicznościach wskazanych w tych zarzucie kierował samochodem osobowym mimo wydanej decyzji Starosty w G. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

Za przypisany oskarżonemu czyn sąd, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary wynikające z art. 53 § 1 i 2 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności uwzględniając motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Jak wynika z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Jako okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił jego przyznanie się do winy. Na jego niekorzyść przemawiało natomiast to, że był wcześniej wielokrotnie skazany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, oraz dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 180 a kk. Powyższe świadczy o tym, że ma on lekceważące podejście do tego typu norm, że pomimo karalności za przestępstwa podobne właściwych wniosków ze swojego zachowania i że nie zdaje on sobie sprawy z zagrożenia jakie sam stwarza dla innych uczestników ruchu. Dodatkowo poddaje w wątpliwość jego twierdzenia o zamiarze uregulowania kwestii posiadania uprawnień do prowadzenia pojazdów.

Jednocześnie, zgodnie z art. 42 § 1 a pkt 1 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, który powinien na niego zadziałać wychowawczo.

Tak wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia jego winy. Uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele kary jakie ma wobec niego osiągnąć tak wychowawcze, jak i zapobiegawcze.

Na podstawie art. 627 kpk uwzględniając, że oskarżony ma stałe dochody, zasądzone od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe wraz z należną opłatą.